

РЕШЕНИЕ

№ 4090

гр. София, 07.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 22 състав,
в публично заседание на 10.01.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Десислава Корнезова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **9302** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145- чл.178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Г. Е. М., подадена чрез адв. Л. Б. Б., срещу заповед № ЗД/Д-Х-Х-485 от 17.07.2024г., на директора на Дирекция „Социално подпомагане“-Х..

В обстоятелствената част на жалбата са въведени съображения за издаване на акта при липсата на материалноправни основания, при допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и в противоречие с целта на закона.

На първо място се посочва, че не е ясна причината, която е наложила издаването на акта, предвид обстоятелството, че детето Л. осъществявало регулярно срещите със своя баща, съгласно режима за лични контакти, когато бащата П. Д. решавал да види детето. В заповедта липсвали както фактически, така и правни основания за издаването ѝ, както и не се позовавала на факти и обстоятелства, свързани с поведението на детето Л. и неговите родители, доказани със съответните писмени доказателства.

На второ място, жалбоподателката твърди, че винаги е подкрепяла и насърчавала срещите на детето Л. с неговия баща. Тя много добре разбирала и оценявала нуждата от непрекъснат контакт на детето с неотглеждащия родител, въпреки постоянните сигнали срещу нея от бащата на детето. От друга страна, П. Д. по никакъв начин не съдействал и не се включвал в работата по преодоляване на изложения риск от развитие на синдром на родителско отчуждение. Той идвал рядко, за да се среща с

детето Л., държал се дистанцирано и неадекватно спрямо нуждите и желанията му. Г-н П. Д. пропускал дните, определени от съда, за личен контакт с детето, а когато все пак отидел да го види, това се случвало извън определения режим. Въпреки това обстоятелство, жалбоподателката никога не му е отказвала да види детето Л. и да контактува с него. Бащата черпел позитиви от собственото си безотговорно поведение, смятайки, че жалбоподателката е длъжна да бъде винаги в готовност да отговори на неговите желания, свързани с общото им дете. По този начин в жалбоподателката се създавало чувство на страх, че ако не предаде детето на неговия баща, когато той е решил, че ще дойде, извън установения режим, ще последва нов сигнал срещу нея, по който същата ще трябва да се явява, да дава обяснения. Желанието на П. Д. било да я тормози и той използвал именно детето като средство, с което можел да постигне целта си.

Бащата идвал да види детето най-много веднъж месечно, като е имало и месеци, през които той не е посещавал детето. Той демонстрирал една привидна загриженост, пред ОЗД на ДСП - Х. и пред органите на реда, като целта му била да тормози жалбоподателката, както и да ѝ пречи да отглежда Л. в една нормална и спокойна среда.

На трето място, относно отказа да се използва социалната услуга, същият бил продиктуван от обстоятелството, че имало съгласие между родителите заедно да заведат детето Л. на почивка на море и то в дни - извън определения режим за лични контакти с бащата. Жалбоподателката е уверила директора на ДСП- Х., че ако съвместната почивка не даде търсения ефект, а именно желанието на Л. да се среща с баща си, тя ще продължи да ползва социалната услуга за в бъдеще.

Цялостното поведение на жалбоподателката, изразяващо се в съдействие да възстанови пълноценните контакти на бащата с детето, желанието ѝ с г-н П. Д. да преодолеят съществуващите конфликти помежду си, както и стриктното изпълнение на влязлото в сила съдебно решение относно личните отношения на детето с бащата, говорело само едно - полагане на усилия и целеустремено действие в посока най-добрия интерес на детето Л..

В проведените заседания Г. Е. М. се представлява от адв. Л. Б., който поддържа жалбата и моли за нейното уважаване.

Ответникът- директор на Дирекция „Социално подпомагане“ – Х. оспорва жалбата. По същество се сочат доводи за нейната неоснователност и законосъобразност на постановения акт. Излага се, че заповедта е издадена от компетентен орган, в установената форма, при съблюдаване на реда за провеждане на административното производство и в съответствие с нормата на материалния закон. Обжалваният акт бил правилен, законосъобразен и в максимална степен охранявал интереса на детето Л. П. Д. и неговото благоприятно физическо, психическо, нравствено, умствено и социално развитие. Моли съдът да постанови решение, с което да отхвърли жалбата на Г. Е. М., като неоснователна и недоказана, като се потвърди заповедта.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в процеса и не изразява становище по оспорването на акта.

Административен съд София-град, след като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства по чл.235, ал.2 ГПК във вр. чл.144 АПК, приема за установено следното от фактическа страна:

Детето Л. П. Д. е родено на 03.05.2018г. в [населено място] от родители: майка-

Г. Е. М. и баща- П. Б. Д..

С решение № 2287/15.02.2023г. по гр. дело № 24568/2022г. на Софийски районен съд, 92 състав е било одобрено постигнатото между Г. Е. М. и П. Б. Д., споразумение по чл. 127, ал. 2 от СК, както следва:

1. Родителските права по отношение на непълнолетното дете Л. П. Д., ще се упражняват от майката Г. Е. М..

2. Местоживеенето на детето Л. П. Д. ще бъде при майката Г. Е. М.. В случай на промяна на адреса на местоживеене, майката Г. Е. М. се задължава да информира бащата П. Б. Д. в тридневен срок от настъпване на промяната, с оглед упражняване на правата и по т. 3 от настоящото споразумение.

3. Бащата П. Б. Д. ще има режим на лични отношения с детето Л. П. Д., както следва: За периода от 01.11.2022г. до 01.04.2023г., бащата П. Б. Д. ще има право да вижда и взема детето Л. П. Д. без преспиване всяка четна събота и неделя за времето от 10:00 часа в събота до 18:00 часа в неделя.

След изтичане на периода от 01.11.2022г. до 01.04.2023г. в учебно време бащата ще има право да вижда и взема детето при себе си с преспиване всяка четна според поредния й номер в годината седмица, за времето от 18:00 часа в петък до 18:00 часа в неделя. В случай, че по здравословни причини свързани с детето горепосоченият режим не може да бъде осъществен същият се компенсира с виждане и вземане през първата нечетна според поредния и номер в годината седмица след оздравяване, наред с първоначално определения режим. При ангажиране на детето с учебни и неучебни занятия и/или други мероприятия в дните определени за лични контакти на бащата, същият следва да поеме задължението за водене и връщане.

Бащата също така ще има право да вижда и взема детето при себе си с преспиване по десет дни за месеците юни и юли за времето от 10:00 часа на 01-во число до 20:00 часа на 10-то число и през август за времето от 10:00 часа на 10-то число до 20:00 часа на 20-то число, през който период няма да се прилага уговорката за виждане и вземане всяка четна седмица.

Бащата също така ще има право да вижда и взема детето при себе си с преспиване за коледната ваканция /като под „ваканция“ се разбира официално обявената такава от МОН/, както следва: в годините, завършващи на нечетно число, детето ще бъде при бащата за времето от 10:00 часа на първия ден на ваканцията до 20:00 часа на 28-ми декември, а в годините, завършващи на четно число детето ще бъде при бащата за времето от 18:00 часа на 28-ми декември до 20:00 часа на последния ден от ваканцията.

Бащата също така ще има право да вижда и взема детето при себе си с преспиване всяка година завършваща на нечетно число за В. празници, /като под празници се разбират официално обявените почивни дни/ за времето от 10:00 часа на първия ден до 20:00 часа на последния ден.

Бащата ще има право да вижда и взема детето при себе си всяка година завършваща на четно число по време на пролетната ваканция /определена от МОН за съответната година/ за времето от 10:00 часа на първия до 20:00 часа на последния ден, а всяка година завършваща на нечетно число по време на есенната ваканция /определена от МОН за съответната година/ за времето от 20:00 часа на първия до 20:00 часа на последния ден на ваканцията.

Бащата също така има право да вижда и взема детето при себе си всяка година на рождения си ден 30-ти септември за времето от 10:00 до 21:00 часа, а ако е учебен

ден, без да пречи на учебния процес, ще го взема след края на учебните занятия до 21:00 часа, освен ако личният празник не съвпада с режима на лични отношения.

На рождения ден на майката 1-ви май детето Л. ще бъде задължително при нея, независимо от това, че съгласно уговореният режим трябва да бъде при баща си.

Рождените дни на детето родителите ще празнуват заедно, като в случай че не могат да постигнат съгласие, бащата ще има право да вижда и взема детето в деня, следващ рождения му ден за времето от 10:00 до 21:00 часа, а ако е учебен ден, без да пречи на учебния процес ще го взема след края на учебните занятия до 21:00 часа, освен ако личният празник не съвпада с режима на лични отношения.

При осъществяване на режима на лични отношения по настоящата точка бащата ще взема детето от адреса по местоживее на майката и ще го връща обратно пак там съгласно уговореното в това споразумение.

4. Бащата П. Б. Д. ще заплаща ежемесечна издръжка на детето Л. П. Д., чрез законния му представител майката Г. Е. М. в размер на 178 лева, ведно със законната лихва за всяка просрочена вноска, дължима до 25-то число на месеца, за който се дължи.

Постъпил е сигнал от бащата на детето П. Б. Д. относно невъзможността да осъществява лични контакти със сина си, поради препятстване на срещите с него от майката Г. Е. М..

Изготвен е бил доклад № СИГ/Д-Х-Х/469/13.06.2024г. от социален работник в ДСП- Х., от който се установява, че основни грижи за детето Л. П. Д. се полагат от неговата майка, с подкрепата на бабата по майчина линия. Съществувала променлива семейна динамика, а периодите на влошена комуникация между родителите, поставяли детето в риск. За него нямало риск от увреждане на физическото или социалното му развитие, но имало риск от увреждане на емоционалното му и психическо развитие, както и риск от родителско отчуждение.

На 17.06.2024г. от ДСП- Х. и е било издадено направление за ползване на социални услуги № НП/Д-Х-Х-030/17.06.2024г. от Г. Е. М. и детето Л. П. Д. в Център за обществена подкрепа за срок от 6 месеца до 17.12.2024г. Предприета е била мярка за закрила по чл.4, ал.1, т.1 от ЗЗДет.- „съдействие, подпомагане и услуги в семейна среда“, както и предоставяне на социална услуга, както следва: за малолетното дете: работа, относно превенция от родителско отчуждение, както и за проследяване на неговото емоционално и интелектуално развитие; за майката: подобряване на взаимоотношенията и координация между родителите, семейно консултиране, консултации по отношение на родителските функции и осигуряване на благоприятно развитие на детето.

Във връзка с издадено направление за ползване на социална услуга, на 01.07.2024г. е било изпратено писмо с изх. № СЛ/Д-Х-Х/1702-022 до директора на ЦОП-Х. за предоставяне на информация в срок до 30.07.2024г. и анализ на пряко наблюдение на връзката дете-майка; оценка на родителския капацитет на майката; изследване на желанието на детето за срещи и контакти с другия родител; данни за манипулация от страна на отглеждания го родител или трето лице; оценка на отношението на детето към отсъстващия родител, като се вземе предвид за какъв период от време не са реализирани контакти.

Била е проведена среща-разговор с майката Г. Е. М., която е запозната със съдържанието на сигнала, както и с необходимостта да посещава ЦОП-Х.. Тя е информирала, че детето разговаря по телефона с баща си, като бащата се държи „нападателно и грубо“, докато тя насърчава детето да има контакти с баща си.

Майката е описала бащата на сина си, като агресивен, импулсивен и груб, че я тормози с подаването на сигнали.

На 04.07.2024г. е бил проведен телефонен разговор между Г. Е. М. и началника ОЗД-Х., при който жалбоподателката е заявила, че ще откаже ползването на социалната услуга, като ще опише при специалистите от ЦОП-Х. причините за това.

Получено е било на 09.07.2024г. уведомително писмо от директора на ЦОП-Х. с информация, че г-жа Г. Е. М. е подписала декларация за отказ от ползване на социални услуги, като за причини е посочила планувани пътувания и почивки.

Извършени са били от служители на ДСП-Х. домашни посещения на адреса, на който се отглежда детето в [населено място], [улица], ет.1, ап.3, но там не са били намерени майката и Л. П. Д..

След проведен телефонен разговор с Г. Е. М. и началника на ОЗД-Х., ѝ е била обяснена необходимостта да осигури достъп до детето за среща със социалните работници, както и съдействие от нейна страна за осъществяване на домашни посещения.

Изготвен е социален доклад с изх. № СЛ/Д-Х-Х/1702-026/16.07.2024г., в който е направено предложение за издаване на заповед за ползване на социални услуги съгласно чл.20, ал.4, т.1 от ППЗЗДет.

С оспорената заповед № ЗД/Д-Х-Х-485 от 17.07.2024г., на директора на ДСП-Х., на основание чл.20, ал.4, т.1 от ППЗЗДет. е наредено за срок от шест месеца детето Л. П. Д. да ползва социална услуга, както следва:

1. работа, относно превенция от родителско отчуждение;
2. работа за проследяване на емоционалното и интелектуалното му развитие;
3. предоставяне на анализ от пряко наблюдение на връзката дете-майка;
4. изследване на желанието на детето за срещи и контакти с другия родител;
5. оценка на отношението на детето към отсъстващия родител, като се вземе предвид за какъв период от време не са реализирани контакти.

За Г. Е. М. е наредено да ползва за същия срок от 6 месеца социална услуга, както следва:

1. работа с родителя/родителите за подобряване на взаимоотношенията и координацията между родителите, семейно консултиране, консултации по отношение на родителските функции и осигуряването на благоприятното развитие на детето Л.;
2. оценка на родителски капацитет на майката;
3. данни за манипулация от страна на отглеждащия детето родител или трето лице.

С жалба вх. № 2605-94Г-00-1311/02.08.2024г. Г. Е. М. е оспорила по административен ред издадената заповед.

С решение № 26-РД06-0009/21.08.2024г. на директора на Регионална дирекция „Социално подпомагане“-Х. е била потвърдена заповед № ЗД/Д-Х-Х-485/17.07.2024г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“-Х..

По делото са допуснати и събрани гласни доказателствени средства, посредством разпит на бащата П. Б. Д. и бабата Т. С. М., които съдът преценява с оглед на всички други данни по делото.

При така установеното от фактическа страна, Административен съд София-град достигна до следните правни изводи:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт, от лице, чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в законоустановения 14 /четиринадесет/ дневен срок, доколкото от ответника не са

представени писмени доказателства, удостоверяващи връчването му на неговия адресат.

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съдът след като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на акта, освен на основанията, посочени от Г. Е. М. и на всички такива по чл.146 АПК, преценява следното:

На първо място, актът е постановен от компетентен орган и в пределите на неговата власт. Компетентността на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ - Х. произтича от чл.20, ал.4, т.1 ППЗЗДет. Съгласно тази разпоредба, ползването на социални услуги се извършва въз основа на заповед на директора на дирекция „Социално подпомагане“ или съдебно решение. Актът е подписан от директора П. Д. С., съответно представлява валидно извършено волеизявление. Не се констатира порок по чл.146, ал.1 от АПК.

На второ място, заповедта е издадена в писмена форма и съдържа нормативно установените в чл.59, ал.2 от АПК реквизити. Посочени са обективно и пълно фактическите основания за нейното постановяване. Изложените в акта факти съответстват на приложените по делото писмени доказателства. Не се установява порок във формата по см. на чл. 146, т. 2 от АПК, който да обуславя отмяна на акта /Постановление № 4/1976г. на Пленума на ВС и ТР № 4/22.04.2004г. по дело № ТР-4/2002г. ОСС на ВАС; Тълкувателно решение № 16/31.03.1975г. на Общото събрание на гражданската колегия на Върховния съд/. Ответникът е формирал своите изводи въз основа на приложения и приобщен в административната преписка доказателствен материал. Не се установява непълнота на фактите, а след анализ и проверка на същите, съдът приема, че те са и реално осъществени. Волята на административния орган е ясно изразена, не съществуват пропуски или грешки, което е предпоставка за правилното упражняване на контрола за законосъобразност и осигурява възможност на жалбоподателя да организира адекватно защитата си в съдебния процес.

На трето място, мотивирането на акта следва да бъде разгледано в съответствие с правилата за провеждане на процедурата, доколкото същественото им нарушаване води до ограничаване правото на защита и правото на участие в административния процес /широк смисъл/, съответно до отмяна на издадения акт /чл. 168, ал. 1 във връзка с чл. 146, т. 3 от АПК/.

Преценката на административния орган е направена, след като са обсъдени всички релевантни за случая факти и обстоятелства в изпълнение на разпоредбите на чл.35 и чл.36 от АПК, изискващи индивидуалният административен акт да се издава, след като се изяснят фактите и обстоятелствата от значение за случая. Съобразно служебното начало, ответникът е събрал всички необходими доказателства,

извършил е надлежна проверка на същите, а окончателният правен резултат е в съответствие с приетите фактически установявания. Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до неправилно приложение на материалния закон, тъй като фактите вярно са подведени под съответните разпоредби на ЗЗДет. Не е нарушено и накърнено правото на защита на жалбоподателката в хода на производството, която е била уведомена за неговото образуване и протичане. Спазени са разпоредбите на чл. 14, чл. 15 и чл.16а от ППЗЗДет.

На четвърто място, спорът между страните по делото се свежда до приложението на материалния закон- чл.146, т.4 от АПК.

Закрилата на детето се основава на изрично изброени в чл.3 ЗЗДет. принципи, сред които и осигуряване най-добрия негов интерес, специална закрила на дете в риск, грижа в съответствие с потребностите на детето; насърчаване на отговорното родителство; подкрепа на семейството. Дете в риск е дете, за което съществува опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие / § 1, т.11, б.„в“ от ДР на ЗЗДет/.

От събраните по делото доказателства се установи, че между майката Г. Е. М. и малолетния ѝ син Л. П. Д. е изградена силна привързаност, както и че жалбоподателката полага необходимата грижа за отглеждането на детето в нормални жилищни условия в [населено място], осигурява му необходимото образование и социална интеграция.

Спорът по делото се свежда до това, дали Г. Е. М. съдейства в достатъчна степен за осъществяване на режима на лични отношения с другия родител- П. Б. Д., както и дали съществуват предпоставки за поставянето на детето в риск от отчуждаване спрямо неговия баща.

От събраните в хода на административното производство доказателства, се установяват обстоятелства, свързани с нежеланието на майката да осигурява регламентирания режим на контакти между бащата и детето, както и отказът ѝ да сътрудничи на ОЗД при ДСП - Х. в работата по случая. Опасността от увреждане на психическото, нравствено и социално развитие на детето в случая е обусловена от създадената ситуация, при която то формира личностните си качества без участието на бащата в неговото израстване и възпитание. Тези обстоятелства, преценени едновременно със специфичната малка възраст на детето, налагат извод, че е налице необходимост от оказване на подкрепа за осъществяване на контактите между Л. П. Д. и неговия баща П. Б. Д., както и за превенция на родителското отчуждение. В интерес на малолетното дете е да расте в сигурна и спокойна семейна среда, както и

да се възстановят и да се насърчат срещите с баща му.

Според разпоредбата на чл. 20, ал. 4, т. 1 ППЗЗДет. в случаите, при които не може да се постигне контакт или няма заявено желание от страна на родителите, ползването на социални услуги се извършва въз основа на заповед на директора на дирекция „Социално подпомагане“ или съдебно решение. Мерките за закрила на детето могат да се осъществяват именно и чрез ползването на социални услуги - чл. 18, ал. 3 ППЗЗДет. Съгласно чл.8, ал.6 от ЗЗДет., родителите, са длъжни да изпълняват предприетите по този закон мерки и да съдействат при осъществяването на дейностите по закрила на детето. "Грижата" е съвкупност от всички действия, произтичащи от правата и задълженията на родителите, за гарантиране на правата и защита на интересите на детето (§1, т.6 от ДР на ЗЗДет.). Съгласно чл.10, ал.1 от ЗЗДет., всяко дете има право на закрила за нормалното му физическо, умствено, нравствено и социално развитие и на защита на неговите права и интереси. В разпоредбата на чл.23, ал.1 от ЗЗДет. са посочени мерките за закрила в семейна среда, сред които е и насочване към подходящи социални услуги. Необходимостта от ползване на социални услуги е с цел преодоляване на синдрома на родителското отчуждение, напътстване към взаимна толерантност и по-добро общуване между двамата родители. В случая се цели да бъдат защитени висшите интереси на Л. П. Д., който в своето детство трябва да има връзка и с двамата си родители, като срещите помежду им да бъдат осъществявани по спокоен и нестресиращ начин за него. Несъмнено е правото на всяко дете на лични контакти с двамата му родители, като съществуването на неразбирателство между тях, неминуемо води до засягане правата и интересите на детето и се отразява негативно на неговото емоционално състояние и развитие.

От страна на Г. Е. М. има заявен отказ за ползване на социална услуга, като в този случай, предвид нормата на чл. 20, ал. 4, т. 1 ППЗЗДет., единственото възможно действие, което е могъл да предприеме директорът на ДСП - Х., е да издаде процесната заповед за насочване към ползване на социална услуга. Доказан е риск от синдром на родителско отчуждение, на детето от бащата П. Б. Д., а предприетата мярка за закрила по чл.4, ал.1, т.1 ЗЗДет., представляваща съдействие, подпомагане и услуги в семейна среда се явява подходящ механизъм за благоприятното протичане на срещите и взаимоотношенията на Л. П. Д. с неотглеждания го родител. Конкретните обстоятелства по случая са добре изяснени от ответника, който при постановяването на заповедта за ползване на социална услуга се е съобразил с потребностите на детето, като е даден превес на интереса на Л. П. Д. спрямо този на неговите

родители. Действително, майката Г. Е. М. полага дължимите грижи за отглеждането и възпитанието на момчето, но за неговото израстване и личностно формиране е необходимо връзката с бащата П. Б. Д. да не бъде осуетявана и прекъсвана.

От правно значение в случая е само и единствено дали мярката, осигурява най-добрия интерес на детето. Съгласно §1, т.5 от ЗЗДет. "най-добър интерес на детето" е преценка на желанията и чувствата на детето; физическите, психическите и емоционалните потребности на детето; възрастта, пола, миналото и други характеристики на детето; опасността или вредата, която е причинена на детето или има вероятност да му бъде причинена; способността на родителите да се грижат за детето; последиците, които ще настъпят за детето при промяна на обстоятелствата и други обстоятелства, имащи отношение към детето.

Всяко дете има нужда от пълноценен контакт с двамата си родители, които са длъжни да му го осигурят. В чл.24, § 3 от Хартата на основните права на Европейския съюз, се гарантира правото на детето на лични отношения с всеки от родителите. В чл.9, ал.3 от Конвенцията на ООН за правата на детето, е посочено, че следва да бъде зачетено правото на детето, което е отделено от единия си родител, да поддържа лични отношения и пряк контакт с него редовно, освен ако това противоречи на висшите интереси на детето. С издадената заповед се гарантира и запазва най-висшият интерес на детето, което трябва да има непосредствено общуване и близост с баща си. П. Б. Д. на свой ред също е необходимо да участва по-активно в полагане на грижи за своя син, да подхожда с внимание, търпение и щадящо неговата психика отношение. Съобразно практиката на Съда по правата на човека по приложението на чл. 8 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи (ЕКЗПЧ), националният съд дължи да осигури справедлив баланс между интересите на детето и тези на родителя и подчертава, че водещ е интересът на детето (решение на Голямата камара, по делото *Sahin v. G.*, № 30943/96, § 64; делото *Ribic v. Croatia*, № 27148/12, § 92.).

При наличието на установените от компетентния орган релевантни юридически факти и съотнасянето им към нормата, посочена като правно основание за неговото издаване – чл.20, ал.1, т.4 ППЗЗДет., обуславящи насочване на детето и жалбоподателката към ползване на социална услуга, съдът намира, че се постига и целта на закона да бъдат защитени висшите интереси на детето Л. П. Д., съобразени с неговата възраст, социален статус, физическо и психическо състояние.

В заключение, заповед № 3Д/Д-Х-Х-485 от 17.07.2024г. на директора на ДСП- Х. е законосъобразен административен акт и поради липсата на

отменителните основания по чл.146 АПК, следва да бъде потвърдена. При прилагане на правилата на разпределение на доказателствената тежест в процеса по см. на чл.170, ал.1 АПК, ответникът доказва съществуването на фактическото и правно основание посочено в акта и изпълнението на законовите изисквания, които са го мотивирали при неговото постановяване, за да настъпят разпоредените правни последици.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, от АПК,
Административен съд София-град, II-ро отделение, 22-и състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Г. Е. М., срещу *заповед № 3Д/Д-Х-Х-485 от 17.07.2024г.*, на директора на Дирекция „Социално подпомагане“- Х..

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от получаване на съобщенията за постановяването му чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд на Република България.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.138 АПК

Съдия: